

התפתל סביב צווארו ואחז את זנבו בשיניו.
הקוזאק נבהל מאוד אך הנחש אמר בקול אנוש

"אל תפחד, בחור טוב. שא אותי על צווארך
שבע שנים. יחד נחפש את טירת בדיל, וכשנגיע
לשם נשאר שם עוד סוף שבע השנים. אחרי
שתעבור את התקופה הזו תהיה מאושר!"

נסיכת-נחש

אוקראינה

נסע קוזאק אחד בדרך והגיע ליער חשוק.
החליט לנוח קצת מהדרך, וכאשר ראה ברחבת
היער ערמת קש, נשכב לידה והדליק מקטרת.
לא הרגיש רק שניצוץ אחד נפל על הקש.
הקוזאק נח כמה רגעים, עלה שוב על סוסו
והתרחק קצת, אבל כשהביט אחורה ראה
שהקש בוער ובתוך האש עומדת אישה יפה
וקוראת בקול רם "קוזאק, אישי הטוב! תציל
אותי ממות. תושיט לי את החנית שלך ותוציא
אותי מהאש."

הקוזאק הושיט את החנית לתוך האש ובעצמו
התרחק מרוב החום. האישה הפכה פתאום
לנחש, שעלה על החנית, קפץ על הקוזאק,

התחיל להשתעמם עד מוות. מרוב שעמום
תפס מקל והתחיל לשבור את המראות
וזכוכיות, לפרק רהיטים. "אולי בדרך זו אוציא
בסוף את בעל הבית והוא ישחרר אותי

לחופשי" חשב. אך אף אחד לא הופיע.
שוב נשכב הקוזאק לישון. למחרת קם ורצה

הקוזאק נסע לחפש את טירת הבדיל. הרבה
זמן עבר, הרבה מים זרמו בנהרות, אבל
לקראת סוף השנה השביעית ראה הר תלול.
על ההר עמדה טירת בדיל וסביב המבצר חומה
גבוהה מאבנים לבנות. הקוזאק עלה אל פסגת
ההר ואז הקיר נפתח לפניו והוא נכנס לחצר
רחבת ידיים.

באותו רגע הנחש קפץ מצווארו, הפך שוב
לאישה יפה וזו נעלמה כליל, כאילו לא הייתה
בכלל.

הקוזאק שם את סוסו באורווה, נכנס לטירה
והתחיל לבדוק את החדרים בה. מסביב
מראות, כסף וקטיפה, ואבל לא רואים נפש
חיה.

"נו, ומי יאכיל אותי כאן?" חשב הקוזאק.
רק עלה הדבר בראשו ונעמד לפניו שולחן
ערוך, ועליו אוכל משובח, כמה שרק ירצה.
זמן מה נשאר הקוזאק בטירת הבדיל, אך בסוף

לאכול ארוחת בוקר. הביט - ואין כלום. "אהא"
חשב "השתוללתי אתמול ועכשיו אשאר רעב!"
אך רק עלתה מחשבה כזו בראשו, ושוב הופיע
האוכל, השתיה, הכל מוכן!

עבר זמן. ויום אחד הקוזאק התעורר בבוקר,
התרחץ, התלבש ויצא לחצר פתוחה. ופתאום,
כאילו משום מקום, הופיעה לפניו האישה
היפה.

"שלום, איש צעיר! עברו שבע שנים. נגמר
הריתוק שלך. דע לך - אני בת מלך. חטף אותי
שד קושאיי בן-אלמוות, לקח אותי מאבא-אמא,
רצה לשאת אותי לאישה אך אני לא הסכמתי.
לכן הוא הפך אותי לנחש. ואתה שחררת אותי
מהכישוף. כעת נסע לאבא שלי. הוא ירצה לתת
לך פרס, ויציע זהב ופנינים. אבל אתה אל תקח
דבר, רק בקש את החביונת הקטנה שעומדת
במרתף."

שאל הקוזאק "ואיזו חביונת זו?"

"אם תדפוק בה מצד ימין, יופיע לפניך ארמון
פלאים. תדפוק בצד שמאל, הוא יעלם."
הקוזאק עלה על הסוס, הושיב אחריו את
הנסיכה. הקירות הגבוהים נפתחו לפניהם והם
יצאו לדרך.

אינני יודע האם רכבו זמן רב או זמן מועט, אך
בסוף הגיע הקוזאק עם הנסיכה אל אבא המלך.
כשהמלך ראה את בתו שמח מאוד והודה
לקוזאק. הוא רצה לתת לו שקי זהב וארגזי
פנינים, אך הצעיר אמר "אינני זקוק לזהב או
לפנינים. תן לי רק את החביונת הקטנה
שבמרתף שלך!"

"הו-הו, אתה רוצה הרבה, איש צעיר! אבל
מאחר שהחזרת לי את בתי, לא אהיה קמצן!
קח."

הקוזאק לקח את מתנת המלך ויצא שוב
להסתובב בעולם רחב.
רכב, רכב ופתאום ראה - תחת עץ יושב איש

זקן.

מבקש הזקן "איש צעיר! תתן לי לאכול דבר
מה. אני רעב מאוד!"

הקוזאק ירד מהסוס, הוריד את החבית, דפק
בצידה הימני ובאותו הרגע ארמון נפלא נעמד
לפניהם. שניהם נכנסו פנימה והתיישבו לשולחן
ערוך. הקוזאק אמר למשרתים להביא אוכל

ושתייה, ולא הספיק לגמור את דבריו והם
הביאו שור אפוי שלם ודוד בירה. הזקן התחיל
לאכול ולשבח את האוכל. הוא אכל את כל
השור, שתה שלושה דודים בירה ואומר "קצת
מעט מדי, אבל אין מה לעשות. תודה לך על
הלחם ועל המלח."

הקוזאק יצא עם הזקן מהארמון, דפק בצידו
השמאלי של החבית והארמון נעלם, כאילו לא
היה בכלל.

"אולי נתחלף" הציע הזקן "תן לי את החביונת
ואני אתן לך את החרב שלי."
"ואיזו חרב זו?"

"זו חרב שבעצמה חותכת. רק תניף אותה, ואז
אין כוח שיעמוד לפניה. הנה הבט על היער
הזה, איך נקצר אותו."

הזקן הוציא את החרב, הניף אותה ואמר "לכי,
חרב שלי, חתכי את עצי היער הזה!"
החרב עפה והתחילה לכרות את עצי היער

ולחתוך אותם. גמרה, וחזרה לבעל הבית שלה.
לא התלבט הקוזאק זמן רב, מסר את החביונת
לזקן ובעצמו לקח את החרב, עלה על הסוס
וחזר אל המלך.

ובינתיים אוייבים שמו מצור על עירו של המלך.
הקוזאק ראה את המצב, הניף את חרבו ואמר
"חרב שלי, מלאי את תפקידיך. תכרתי את צבא
האוייב!"

החרב התחילה מיד להוריד ראשים של חיילי
האוייב ואלה נסו בבהלה. המלך יצא לקראת
הקוזאק, חיבק אותו והציע לו את הנסיכה
לאישה.

מסיבת החתונה הייתה מפוארת. גם אני הייתי
שם, שתיתי בירה-דבש. אבל הכל נזל ליד
האוזניים ולא הגיע לגרון.